

ת"פ 26273/06/13 - מדינת ישראל נגד זיוה בסט

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 26273-06-13 מדינת ישראל נ' בסט
בפני כבוד השופט שמואל הרבסט

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

זיוה בסט

הנאשמת

הכרעת דין

מבוא, תשובת הנאשמת לכתב האישום וגדר המחלוקת

בתקופה אשר בין חודש אוקטובר בשנת 2009 ועד סוף חודש נובמבר בשנת 2010, הועסקה הנאשמת כסוכנת מכירות של שטחי מודעות בלוח "זמן ירושלים" של עיתון מעריב בסניף ירושלים (להלן: "העיתון"). בסוף חודש נובמבר 2010, עקב אילוצים אישיים, עזבה הנאשמת את מקום עבודתה, ועברה להתגורר בבאר-שבע.

בעיצומה של שנת 2013 הוגש נגד הנאשמת כתב אישום הכולל בתוכו **עשרה אישומים**.

באישום הראשון מייחסת המאשימה לנאשמת גניבה בידי עובד, בכך שלא העבירה לעיתון מעריב שיקים וכסף מזומן ע"ס 3,830 ₪ אשר קיבלה מלקוחות העיתון עבור הפרסום. זאת פרט לשני שיקים על סכום כולל של 1,078 ₪ שתמורתם הוחזרה לעיתון לאחר שהשיקים הופקדו בחשבון אחיה של הנאשמת, מר צבי יעקוביאן.

ביתר **תשעת האישומים** (2-10) ייחסה המדינה לנאשמת שורה של עבירות אלו: ניסיון קבלת דבר במרמה, זיוף בכוונה לקבל דבר במרמה, שימוש במסמך מזויף, מרמה והפרת אמונים בתאגיד. עניינם של אישומים אלו בפרסום של עסקי לקוחות שונים בעיתון, אשר אותם ביצעה הנאשמת ללא קבלת הסכמתם, תוך כדי זיוף חתימותיהם על טפסי ההזמנה, והכל תוך מטרה להפיק רווח מעמלות בגין ביצוע המכירות.

בתשובתה לכתב האישום טענה הנאשמת, כי כל הלקוחות ועסקיהם פורסמו על ידה כדין, לפי הנוהג במקום עבודתה בעיתון, ובתום לב. הנאשמת הודתה כי חתמה בחלק מן המקרים המיוחסים לה ברובריקת החתימה בשם הלקוח על טפסי ההזמנה, אך זאת עשתה לטענתה בהוראת מנהלת המקומון "זמן ירושלים", גב' אסתר אטון (להלן: **המנהלת** או **אטון**), ועל רקע לחץ עיסקי "לסגור" עסקאות לפרסום בימי רביעי ערב יציאת העיתון להדפסה. כחלק מאותו נוהג, טענה הנאשמת, כי היו לקוחות קבועים או מוכרים לעיתון אשר העבירו הוראה טלפונית להמשיך לפרסם בעיתון.

עמוד 1

בהתייחס לכל אחד מהלקוחות המפורטים באישומיו של כתב האישום, טענה הנאשמת כי הם עצמם ביקשו את הפרסום, כאשר בחלק מהמקרים מדובר בעסקאות טלפוניות ובחלק אחר מהמקרים התקבל אישור להזמנה באמצעות תיבת דואר אלקטרוני אשר נפתחה לנאשמת מטעם העיתון. בחלק אחר מן המקרים, כך לגרסתה, מדובר היה בעסקאות אשר אמנם החלו במשא ומתן בינה ובין הלקוחות, אך גורם אחר במערכת סיים את כריתתה של עסקת הפרסום עם התקרב ה"דד ליין".

לטענתה של הנאשמת, היא לא נהנתה מן העמלות בגין ביצוע העסקאות שבכתב האישום, ולא הייתה זכאית לקבלן, זאת משום שבהתאם לתנאי חוזה ההעסקה "**העמלות היו ניתנות חודשיים לאחר הפרסום, אך לא לפני שהלקוח משלם וכתנאי מהותי לקבלת העמלות**" (פסקה ו' לתשובתה לאישום- הדגשים אינם במקור- ש.ה.).

כאן המקום לציין, כי כבר בעת תחילתו של ההליך הפלילי, התברר כי בחומר החקירה אין בנמצא חוזה ההעסקה של הנאשמת, וב"כ המאשימה נצטוותה להמציא את החוזה לידי של ב"כ הנאשמת.

מספר צווים שהוצאו לעיתון להמצאת המסמכים הדרושים לנאשמת ולבקשתה, הושבו ריקם, לאחר שהודע כי המסמכים לא אותרו, שכן בעת סגירת משרדי העיתון בירושלים במאי 2013, לא נשמרו מסמכי ההעסקה של הנאשמת.

הצגת התשתית הראייתית והמשפטית תיעשה מעתה תוך כדי דיון בכל אחת מהסוגיות הטעונות הכרעה, בכל אחד מהאישומים.

יצוין כי בתום שמיעת ההוכחות, הודיעה ב"כ המאשימה בסיכומיה, כי היא מבקשת לזכות את הנאשמת מהעבירות המיוחסות לה באישומים 2 ו-5, ועל כן הדיון באישומים אלה, ברובו, מתייתר.

האישום הראשון

האישום הראשון מייחס לנאשמת עבירה של גניבה בידי עובד לפי סעיף 391 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, הקובע:

עובד הגונב דבר שהוא נכס מעבידו, או שהגיע לידי העובד בשביל מעבידו, וערכו עולה על אלף שקלים חדשים, דינו - מאסר שבע שנים.

יסודותיה של עבירת הגניבה שבבסיסה של עבירת הגניבה בידי עובד, הוגדרו בסעיף 383 (א) לחוק, הקובע כי אדם גונב דבר אם הוא-

(1) נוטל ונושא דבר הניתן להיגנב, בלי הסכמת הבעל, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעלו שלילת קבע;

(2) בהיותו מחזיק כדין דבר הניתן להיגנב, בפקדון או בבעלות חלקית, הוא שולח יד בו במרמה לשימושו שלו או של אחר שאינו בעל הדבר.

יסוד מהותי ביסודותיה של עבירת הגניבה הוא כוונה ליטול את ה"דבר הנגנב" ולשללו שלילת קבע, או שליחת יד בדבר המוזכר בסעיף (2), כשבשתי חלופות אלה נדרש כי נטילת הדבר הייתה "**במרמה**".

האם החזקתה של הנאשמת בכספים ובהמחאות שנותרו ברשותה לאחר עזיבת מקום עבודתה, היא בגדר גניבה

ממעביד?

מטבע הדברים, מרכז הכובד בבירור סוגיה זו יהיה נעוץ בתשתית העובדתית אשר תונח לגבי נסיבות עזיבת הנאשמת את מקום עבודתה בעיתון ולגבי גורל השיקים והכספים שהחזיקה בידה.

כפי העולה מחומר הראיות שהוצג בפניי, תחילתה של הפרשה בהיעדרות הנאשמת ממקום עבודתה, ללא התראה מוקדמת, בשלהי חודש נובמבר 2010.

אין מחלוקת על כך שערב עזיבת העיתון נותרו בידי הנאשמת שיקים וכסף מזומן כמפורט **באישום הראשון** שהתקבלו מלקוחות העיתון לפי הפירוט הבא:

שיק השייך לעסק "סוזנה קוסמטיקה" ע"ס ₪ 590

שיק השייך לעסק "אופטיקה מאור" ע"ס ₪ 1,662

שני שיקים השייכים לעסק "אלוף הסלוף" ע"ס כולל של ₪ 1,078

₪ 500 מזומן שהתקבל מעסק "אלוורה".

כמן כן, אין חולק שהנאשמת הפקידה את תמורת השיקים שקיבלה מבעל העסק "**אלוף הסלוף**" בחשבון הבנק של העיתון ביום 16.12.2010, זאת בטרם נפתחה החקירה נגדה (נ/1).

בתשובתה לכתב האישום טענה הנאשמת כי הודיעה למנהלת אטון, במישרין ובאמצעות עובדי העיתון, כי נותרו ברשותה שיקים ובכוונתה להעבירם לעיתון "**בימים הקרובים**" (פסקה יג' לתשובתה לאישום). באשר לשני השיקים של העסק "**אלוף הסלוף**", טענה הנאשמת, שהשיקים אמנם הופקדו בחשבוננו של אחיה, מר צבי יעקוביאן (להלן: **אחיה של הנאשמת**), אך זאת באופן זמני, משום שלא היה לה חשבון בנק משלה נוכח גירושיה וההסתבכות הכלכלית אשר באה בעקבותיהם.

על נסיבות עזיבתה של הנאשמת את העיתון העידה העדה אטון, אשר תחתיה הועסקה הנאשמת בתקופה הרלוונטית לאישומים המפורטים בכתב האישום.

אטון העידה כי ניסתה ליצור עם הנאשמת קשר טלפוני אך ללא הצלחה. כעבור זמן מה יצרה הנאשמת קשר ראשוני בטלפון עם אחת העובדות בשם יעל. לאחר שנמסר לאטון כי הנאשמת מתגוררת באופן זמני אצל אחיה, יצרה אטון קשר טלפוני עם אותו האח. אז התברר לה כי הנאשמת העתיקה את מקום מגוריה לבאר-שבע (ת/9 ש' 1-15, עמ' 8 ש' 13-16 לפר).

אטון אף מסרה כי הנאשמת שיגרה דואר אלקטרוני לאחד העובדים, שבו כתבה על כוונתה להעביר שיקים, אך לא עשתה כן (עמ' 10 ש' 13-15). באחד מתדפיסי הודעות הדואר האלקטרוני מיום 5.12.10, שהוגש כת/6, כתבה הנאשמת לעובדת בשם חן, שמכשיר טלפון הנייד שלה אינו בשימוש בשל חוב לחברת התקשורת, ושככוונתה לחזור לעבודה ביום שלישי, שאז תדאג "**להעביר ולאסוף את הכספים של הלקוחות**".

בסמוך לאותה עת, ביום 15.12.10, בוצעה ביקורת גבייה מאחד הלקוחות, בעל עסק בשם "**אלוף הסלוף**". אותו בעל

עסק גרס כי השיקים נמסרו לנאשמת, ולאחר ששלח את העתקם אשר הוגשו כמוצג ת/5, התברר כי שיקים אלו הופקדו לחשבון של אחיה של הנאשמת. כעבור שבוע מאז, ביום 22.12.2010, הגישה המנהלת תלונה למשטרה ונחקרה באותו יום.

במועד גביית הודעתה במשטרה לא ידעה אטון כי הנאשמת הפקידה את סכומי השיקים שקיבלה מבעל העסק "אלוף סלוף" ישירות לחשבון הבנק של העיתון, שכן הנאשמת הפקידה סכומים אלה ביום 16.12.10 מבלי שהודיעה על כך לאטון.

אטון העידה כי הסיבה העיקרית להגשת התלונה הייתה הפקדת השיקים המיועדים לעיתון בחשבון הבנק של אחיה של הנאשמת, ושאלולי היעלמותה של הנאשמת, ייתכן והתלונה לא הייתה מוגשת כלל וכלל (עמ' 8 ש' 12-20 ועמ' 15 ש' 23-28 לפר').

מר עוזיאל מדר, בעליו של "אלוף הסלוף" הוסיף וציין כי ההמחאות נרשמו קודם למועד הנקוב עליהם, אך הוא אינו יודע להצביע על המועד המדויק בו נכתבו. בהודעתו במשטרה מיום 9.1.11 (נ/7) מסר כי מיד בתום שיחתו עם הנאשמת הופקדו המחאותיו לזכות "מעריב" (נ/7, ש' 10-13 וכן עמ' 101-104 לפרוטוקול הדיון המוקלט מיום 13.4.15).

נסיבות עזיבתה של הנאשמת את העיתון, כפי שהוצגו בעדותה של אטון, תואמות בדרך זו או אחרת את גרסתה של הנאשמת. הנאשמת נחקרה במשטרה שלוש פעמים, כאשר הודעתה הראשונה נגבתה ביום 17.1.2011, למעלה מחודש וחצי מאז שהתייצבה פעם אחרונה במקום עבודתה. כבר בפתח חקירתה הראשונה מסרה הנאשמת לחוקר על כך שיידעה את סניף מעריב בירושלים על העתקת מגוריה לבאר-שבע תוך מתן הבטחה כי "**תוך שבוע**" תדאג היא להעביר לסניף מעריב בבאר-שבע את כל שגבתה (ת/1 ש' 1-2).

היא הסבירה בהודעתה כי את תמורת השיקים של העסק "אלוף הסלוף" הפקידה במזומן לחשבון הבנק של העיתון ביום 16.10.2010, בעקבות שיחת הטלפון שקיבלה מבעל העסק, שלטענתה אמר לה ש"**הוא נתן לי את הכסף להפקיד ולא אכפת לו על זה שיש בעיה מולי למעריב**" (ת/1 עמ' 2 ש' 43-44).

באשר לנסיבות הפקדת השיקים בחשבונה של אחיה מסרה שביצעה את ההפקדה בשבוע האחרון לעבודתה בסניף בנק איגוד בעיר מבשרת ציון, זאת לאחר שבאותו יום התקלקל רכבה באיזור אבו גוש והיא נאלצה להיעזר בשירותי גרר (עמ' 4 ש' 112-118). לאחר שהנאשמת עומתה עם העובדה שהשיקים של העסק "אלוף הסלוף" משוכים לתאריך 6.9.10, ועובדה זו אינה עולה בקנה אחד עם גרסתה שלפיה קיבלה את השיקים בשבוע האחרון לעבודתה, השיבה שעשתה את מה שעשתה כי "**מעריב היו חייבים לי כסף**" (ת/1 עמ' 4 ש' 82-87).

בהמשך לכך מסרה הנאשמת כי שכרה את שירותיו של עורך דין כדי לתבוע את העיתון, בין היתר בגין הפרשי שכר שלא שולמו לה על חשבון העמלות אשר הייתה אמורה לקבל כחלק מתנאי השכר שלה.

הנאשמת טענה שהמנהלת סירבה לשלם לה את העמלות המגיעות לה בגין עבודתה משום ש"**לא גביתי בזמן או שהם החליטו לתת למישהו אחר לגבות ואז הוא מקבל את זה**" (ת/1 עמ' 4 ש' 97-98). תוך כדי החקירה התברר שנתון גובה העמלות, שהנאשמת סברה שמגיעות לה מהעיתון, נגזר מדוח "**גיוול החובות**", שהוצג לנאשמת בזמן החקירה, ואשר בו הועמד שיעור החובות של הלקוחות שפורסמו על ידי הנאשמת במהלך שנת 2010 על סך של כ-157,000 ₪.

(ת/1 עמ' 4 ש' 99-103, דו"ח גיל החובות הוגש כת/8).

מסתבר כי מדובר בחובות של לקוחות העיתון, אשר חלקם נכללו בכתב האישום, ואשר בזמן גביית הודעתה של הנאשמת, סברה האחרונה כי היא זכאית לתשלום העמלה בגין ביצוע אותן עסקאות.

לשאלת החוקר כיצד הייתה אמורה לקבל עמלות על העסקאות שביצעה, הוחלפו בין הנאשמת לחוקרה הדברים הבאים:

"תשובה: 12 אחוז 7 שאני סוגרת עסקה או הפוך אני לא זוכרת ו-5 בגבייה.

שאלה: ממה שאני בדקתי מול עיתון מעריב זה 5 שאת מביאה את השיק ו-7 לאחר שנפרע?

תשובה: אחד מהשניים.

שאלה: אז זה לא שאת סוגרת עסקה את צריכה לגבות גם את הכסף?

תשובה: כן.

שאלה: ומה את חשבת?

תשובה: שאני באתי למעריב היה מנהל מוטי עזרן נאמר לי שאת מקבלת 5 אחוז בפרסום ו7 בגבייה".

(ת/1 עמ' 6 ש' 159-166)

מכאן נמצינו למדים, כי הנאשמת סברה בזמן אמת כי מעסיקה חב לה כספים רבים על חשבון העמלות בגין העסקאות שביצעה, הגם שלא נגבה תשלום תמורת העסקאות מהלקוחות, או לא היא זאת אשר גבתה את הכספים מהלקוחות. הדבר מסביר מדוע בתחילת החקירה השיבה הנאשמת שלא העבירה למעריב את יתר השיקים ואת הכסף המזומן שקיבלה מלקוחות העיתון, משום שלטענתה הבינה מעורך דינה שכל ההתנהלות מול העיתון תהיה מולו, והוא זה שידאג **"לסדר את העניינים מול מעריב"** (ת/2, עמ' 3 ש' 49-52). טענה זו של הנאשמת מקבלת חיזוק למקרא "דו"ח הגיול" (ת/8) המלמד על חובות כאלו ואחרים אשר מקורם בעמלות אשר נזקפו לטובת המתלוננת, ובגין בלבד.

יחד עם זאת, בהמשך החקירה הכחישה הנאשמת כי השיקים והכסף אשר נותרו ברשותה נועדו להוות תשלום עצמי של חובות מעסיקה כלפיה (ת/1, עמ' 4 ש' 105-108) ובהמשך טענה כי עשתה כן מתוך כוונה להחזיר את סכומי הכסף ל"מעריב" (שם).

בעדותה בבית המשפט, הסבירה כי עשתה כן על מנת שההמחאות לא תאבדנה, וכן בשל העובדה כי בשל שינוי בחשבון הבנק של "מעריב" לא יכולה הייתה להעביר את הסכום הנדרש לזכות העיתון עד שיובררו לה פרטיו המדויקים של חשבון הבנק (עמ' 183 לפרוטוקול הדיון מיום 29.1.17, ש' 22-28 וכן עמ' 193 ש' 23-26).

אחיה של הנאשמת, צבי יעקוביאן, לא הובא על ידי המאשימה לעדות בבית המשפט, ומשכך נותרתי עם גרסתה של הנאשמת בעניין זה, ואיתה בלבד.

גרסתה של הנאשמת אינה בלתי סבירה, והיא לא נשללה על ידי עדות נוגדת (אחיה, מר יעקוביאן, אשר כאמור, לא העיד בפני), ואף מקבלת חיזוק מסוים מהעובדה כי ההמחאות הופקדו לחשבוננו של "מעריב" עוד בטרם נפתחה חקירת המשטרה בעניינה של הנאשמת.

חיזוק נוסף לעדותה של המתלוננת נמצא בעדות המנהלת אטון אשר העידה כי הנאשמת הודיעה לעובדת אחרת בעיתון באמצעות דואר אלקטרוני, כי היא מחזיקה בידה כספים של לקוחות ובכוונתה להגיע לעיתון ולהשיבם. תוכן הודעה זו הובא לידיעת המנהלת ומכאן שהנאשמת הודיעה וגילתה מיוזמתה כי בידה המחאות וסכום כסף אשר נתנו לה לקוחות שונים. היא לא ביקשה להסתיר עובדה זו והצהירה על כוונתה להשיבם לעיתון, כפי שעשתה בפועל ביחס לחלק מהם.

גם עמדתה לפיה החזיקה את הכספים בידה כנגד חוב שחב לה העיתון, קיבלה תימוכין בדו"ח הגיול, ולא נסתרה בהצגה של תנאי מתנאי העסקתה והתשלומים המגיעים לה, כפי שניתן היה לעשות, לו היה מוצג בפני עותק של חוזה זה.

משכך, ולאור קיומו של ספק סביר הקם וניעור נוכח גרסתה הסבירה של הנאשמת אשר לא נסתרה ולא הוכחה כבלתי סבירה, **הרי שאני מזכה אותה מהמיוחס לה באישום זה.**

יתר האישומים (2-10)

א. כללי

כפי שראינו לעיל, בדוח גיול החובות של לקוחות העיתון, אשר פרסמו את עסקיהם באמצעות הנאשמת, מתועדים חובותיהם של לקוחות רבים לעיתון כפי שהיו נכון למועד הפקת המסמך ביום 7.11.2010 (ת/18). מחומר הראיות עולה כי מלבד תשעת הלקוחות אשר נכללו בכתב האישום, יתר הלקוחות אשר הופיעו בדו"ח הגיול של הנאשמת העבירו לעיתון סכומי כסף במסגרת הסדרי פשרה כאלו ואחרים בינם לבין העיתון (עמ' 21 ש' 17-18 לפר').

בשל אופן פרסומם של עסקי הלקוחות אשר נכללו בכתב האישום בעיתון, מייחסת המאשימה לנאשמת עבירות של ניסיון קבלת דבר במרמה, זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר, שימוש במסמך מזויף, מרמה והפרת אמונים בתאגיד.

יסוד המרמה הינו יסוד משותף לכל העבירות הנ"ל.

יסוד המרמה הוגדר בסעיף 414 לחוק העונשין, המצוי בסעיף ו' הדין בעבירות מרמה, סחיטה ועושק, באופן הבא:

'מרמה' - טענת עובדה בענין שבעבר, בהווה או בעתיד, הנטענת בכתב, בעל פה או בהתנהגות, ואשר הטוען אותה יודע שאינה אמת או שאינו מאמין שהיא אמת; ו'לרמות' - להביא אדם במרמה לידי מעשה או מחדל;

סלע המחלוקת לגבי אישומים שלפנינו נעוצה בשאלה אם התקבלה הסכמת הלקוחות לפרסום ערב חתימת הנאשמת על טפסי הזמנת הפרסום בשמם של אותם לקוחות. ברי, כי אם סברה הנאשמת בתום לב, שהייתה מורשית לחתום בשמם של הלקוחות, אין מקום לקבוע כי פעלה במרמה (ראה והשווה ע"פ 399/84 **אברמוביץ נ' מ"י**, פסקה 5 (1984), פ"ד וכן ע"פ (מחוזית"א) 71467/05 **אליוף נ' מ"י** פסקה 11 (2008)).

מספר נדבכים אשר עשויים לסייע בליבון הסוגיה יידונו בהמשך בהרחבה.

על כך יש להוסיף תמיהה עובדתית נוספת אשר עלתה מחומר הראיות שלפני. האם ייתכן כי הנאשמת, אכן הכינה את טפסי ההזמנה ובהם רשמה את שמו של הלקוח הפוטנציאלי, הפרסום המוצע לו וכן המחיר ההתחלתי, ואולם, בהגיע יום רביעי, ובהתקרב ה"דד-ליין", נלקחו או הועברו טפסים אלו לגורם **אחר** במערכת המקומון "מעריב" אשר כרת באופן סופי את העסקה הרלבנטית מבלי שסופה הובא לידיעתה של הנאשמת?

תמיהה זו יכול הייתה שתובהר ככל שאותה דליה אדרי, מזכירה במחלקה בה עבדה הנאשמת, הייתה מעידה בפניי ושופכת אור על סדרי העבודה במקום, אולם למרבה הצער, לא כך היה, וגב' אדרי לא נחקרה בידי המשטרה, ואף לא הובאה כלל לעדות.

ב. תנאי העסקה של הנאשמת

כמבואר לעיל, חוזה העסקה של הנאשמת לא עמד למול עיני גורמי החקירה בזמן שזו התנהלה, וחווה זה לא אותר אף במשרדי המעסיק של הנאשמת כעבור למעלה משלוש שנים אשר חלפו עד להגשת כתב האישום נגדה. אין מחלוקת על כך שתנאי השכר של הנאשמת פורטו בחוזה העסקה, וכי איש מהעדים שהעידו מטעם העיתון לא ידעו מידיעתם האישית מה היו תנאי שכרה של הנאשמת.

הועלו מספר סברות בעניין.

אטון לא ידעה מה היה גובה העמלה ומה היה גובה יעד המכירות של הנאשמת, אם כי הייתה נחרצת כי במעמדה המקצועי של הנאשמת לא היה נהוג לשלם את **מלוא** אחוזי העמלה בטרם נגבה **מלוא** התשלום מהלקוח. אטון הסבירה בעדותה כי לא היה נהוג לשלם עמלה לסוכן לפני שנגבה התשלום בפועל מהלקוח, בעוד אחוז העמלה נגזר מהעמידה ביעד המכירות בחודש נתון. לשיטתה, עמידה ביעד המכירות הייתה מזכה את הסוכן בעמלה המקסימלית, העומדת על 12% מהמכירות, המחולקת לעמלת גבייה ולעמלת פירעון. דהיינו, במקרים שבהם בוצע התשלום באשראי או בשיקים, היה נהוג לשלם לסוכן חלק מהעמלה על תשלום שנגבה באותו חודש, וחלק נוסף מהעמלה במועד הפירעון של התשלום הדחוי. עוד הבהירה אטון בעדותה, כי במקרים בהם בוטל התשלום למפרע, כמו במקרה של חזרת הצ'ק, נהוג היה לקזז את גובה התשלום שהתבטל מהעמלה באופן רטרואקטיבי. מטלת הגבייה עבור ההזמנות, כמו גם מכירת שטחי הפרסום בעיתון, היה מוטל על סוכן המכירות (עמ' 7-8 לפר' ועמ' 14 ש' 29-30).

עד אחר מטעם העיתון, **מר סאלמה סירחן**, ששימש בתקופה הרלוונטית מנהל לוח "זמן ירושלים" (להלן: **סירחן**), פרס בעדותו נתונים מספריים לגבי תנאי שכרה של הנאשמת, אם כי לא שאב את גרסתו מתוך ידיעה אישית של תנאי חוזה העסקה של הנאשמת, אלא בהתבסס על הנוהג אשר היה מקובל בעיתון בתקופה הרלוונטית. לשיטתו, מעבר לשכר הבסיסי, שולמו לסוכני המכירות עמלות ששיעורן נגזר מעמידה ביעד המכירות: היה ועמד הסוכן ביעד המכירות בחודש נתון, אזי אמור היה לקבל באותו חודש 5% מסכום הגבייה ועוד 7% מסכום הפירעונות של התשלומים אשר נפרעו באותו חודש. היה ולא יעמוד ביעד המכירות, יקבל כאמור 5% מסכום הגבייה ו- 2% בלבד מגובה סכומי הכסף שנפרעו (עמ' 19 ש' 12-15 לפר').

בתשובתה לכתב האישום טענה הנאשמת כי העמלות השתלמו רק לאחר גביית התשלום מהלקוח, אך לא לפני חלוף חודשיים לאחר הפרסום, וכך גם גרסה בעדותה לפני (עמ' 184 לפרוטוקול הדיון מיום 29.1.17, ש' 5-1).

על אף הקושי לקבוע ממצאים עובדתיים לגבי תנאי ההעסקה של הנאשמת על סמך עדויות של העדים מטעם המאשימה, הגעתי לכלל המסקנה כי הונחה לפני תשתית מספקת לקבוע מה היו תנאי שכרה של הנאשמת בעיתון. סימוכין לכך מצאתי במסמך המכונה "ני-ע-נספח עמלות מקומונים" שהוגש כת/12 במהלך עדותה של אטון. אטון הסבירה כי בכל חודש קיבלו סוכני המכירות יחד עם תלוש המשכורת נספח עמלות, אשר בו פורט חישוב העמלות אשר שולמו כשכרה של הנאשמת באותו חודש. לעיוני הוגשו שבעה נספחי העמלות של הנאשמת לחודשי המשכורת שבין מאי 2010 ועד נובמבר 2010 אשר מעלים תמונה אחידה לגבי שיטת תשלום העמלות לנאשמת באותה תקופה. בכל אחד מהנספחים מפורטים נתונים הבאים: גובה יעד המכירות, עמלת הגבייה העומדת על 5% מהמכירות באותו חודש, ועמלה נוספת הנגזרת מהפירעונות שהתקבלו בחודש עוקב, ששיעורה משתנה בהתאם לרמת עמידתה של הנאשמת ביעד המכירות באותו חודש (להלן: **עמלת הפירעון**). עמידה בפחות מ-85% מיעד המכירות בחודש נתון מזכה בעמלת הפירעון בגובה 2%; עמידה ביעד המכירות בין 85% עד 99% מהמכירות מזכה בעמלת הפירעון בגובה 5% וחריגה מעבר ליעד המכירות מזכה בעמלת הפירעון בשיעור 7%. סך גובה העמלה המתקבל בחודש נתון מהווה צירוף של עמלת הגבייה ועמלת הפירעון, כאשר שיעור העמלה הסופי נגזר מרמת עמידתה של הנאשמת ביעד המכירות שנקבע לאותו חודש. כך, בחלק מהחודשים, שבהם חרגה הנאשמת מעל ליעד המכירות, חושבה עמלת הפירעון לפי 7% (חודשים יוני ויולי 2010), בחודשים שבהם עמדה בפחות מ-85% מיעד המכירות קיבלה עמלת פירעון בגובה 2% בלבד (חודשים מאי, אוגוסט, ספטמבר ואוקטובר 2010) ובחודש נובמבר 2010, שבו עמדה ב-88% מיעד המכירות, שולמה לה עמלת הפירעון בשיעור 5%.

נתונים אלה עולים בקנה אחד עם גרסתה של אטון ועם הנתונים המספריים אשר הוזכרו בגרסתו של סרחן, והם מעידים על כך כי בכל אותן עסקאות הכלולות בכתב האישום, אשר בהן לא שולם בפועל עבור הפרסום, לא הייתה זכאית הנאשמת לקבלת עמלת הפרסום.

אלא, ששיטת תשלום שכר זו אמנם מלמדת על היעדרו של מניע, אך אין בה כדי לפטור את הנאשמת מאחריות פלילית בעבירת "ניסיון" בנסיבות שבהן ביצוע העבירה לא היה אפשרי.

בעבירת ניסיון, אשר הינה עבירה בלתי מושלמת, לא די להוכיח כי עשיית העבירה לא הייתה אפשרית, אם המנסה סבר בליבו אחרת או טעה לגבי מצב הדברים בפועל. כך קובע לעניין זה סעיף 26 לחוק העונשין, תשל"ז-1977:

חוסר

26. לענין ניסיון, אין נפקה מינה אם עשיית העבירה לא היתה אפשרית מחמת מצב דברים שהמנסה לא היה מודע לו או טעה לגביו.

לשם הרשעה בעבירה בלתי מושלמת של "ניסיון" לא די בכך כי יוכח שהנאשם נהג באי איכפתיות או בפזיזות לגבי תוצאות מעשהו, אלא יש צורך להוכיח כוונה ממשית מצד הנאשם לעבור את העבירה, היינו בכל הנוגע לעבירת קבלת דבר במרמה יש להוכיח כוונה לקבל "דבר" (ע"פ 839/78 מדינת ישראל נ' יצחק אבני, פ"ד לג(3) 821).

במקרה שלפנינו, הוכחת יסוד המחשבה הפלילית בעבירות אשר בהן הואשמה הנאשמת תלויה כאמור בבירור הסוגיה הבאה- האם העסקאות מושא האישומים בוצעו בהסכמת הלקוחות. אך ברי, כי אם הראיות יצביעו על כך שהלקוחות לא הסכימו לפרסום, יהא במצב הכרת-קוגניטיבי של הנאשמת בזמן ביצוע העבירות משום ראייה הפועלת לרעתה. עם זאת, כאן המקום לציין את המסלול האפשרי הנוסף אשר הובא בגרסת המתלוננת, לפיה היה בנמצא **גורם אחר** אשר כרת, בסופו של יום (תרתי משמע) את העסקאות הנתונות במחלוקת, ועניין זה יזכה להתייחסות פרטנית בהמשכה של

ג. נהלים ושיטות העבודה לפרסום הלקוחות במקום עבודתה של הנאשמת

כחוט השני בכל תשעת האישומים, עובר ייחוסו של מעשה זיוף לנאשמת בכך שחתמה בשם לקוחות העיתון אשר נכללו בכתב האישום על גבי טפסי ההזמנה, ובכך הציגה את הטפסים בפני גורמי העיתון כטפסים שנחתמו בידי לקוחות העיתון. הנאשמת בתורה טוענת כי חתמה ברובריקת החתימה על טפסי ההזמנה בהתאם לנוהל שהיה קיים במקום עבודתה ולא מתוך ניסיון לבצע משעה רמייה כלפי מערכת העיתון או כלפי לקוחותיה.

הן אטון והן סרחן העידו כי בתקופת עבודתה של הנאשמת בעיתון חתימת הסוכן בשם הלקוח על גבי טופס ההזמנה לא היה בהכרח מעשה זיוף. לפי עדותם, לא בכל מצב נדרשה חתימת הלקוח כתנאי לפרסום המודעה בעיתון. שני עדים אלו מסרו כי בתנאי לחץ של סגירת העסקאות בימי רביעי ערב יציאת העיתון להדפסה נהוג היה להסתפק בחתימה של סוכן המכירות על טופס ההזמנה, ובתנאי שמדובר בלקוח קבוע, אשר אישר טלפונית את ביצוע ההזמנה. לאחר מכן נוהל זה שונה באופן שבו נדרשה חתימת הלקוח על טופס ההזמנה, גם אם באופן רטרואקטיבי, ואפילו אם הלקוח עצמו היה מוכן לוותר על חתימתו על אותו מסמך (עמ' 9 ועמ' 12 לפר' - עדות אטון ועמ' 25 לפר' - עדות סרחן). כל זאת למעט חריג אחד, והוא במקרה של אישור ההזמנה בדוא"ל, אשר הייתה בגדר תחליף לחתימה של הלקוח על גבי טופס ההזמנה (עמ' 12 ש' 13 לפר'). כאן המקום לציין, שאטון אישרה כי לנאשמת הוקצתה תיבת דוא"ל מטעם העיתון, אשר שימשה את הנאשמת לביצוע העסקאות עם לקוחות העיתון, אך לאחר עזיבתה של האחרונה, בוטלה הגישה לתיבת הדוא"ל של הנאשמת, ולא נשמרה התכתובת אשר התנהלה באמצעותו (עמ' 13 לפר').

אטון אמנם לא ידעה להגיד בוודאות מתי שונה הנוהל בעניין החתמת הלקוחות על טפסי ההזמנה (עמ' 16 ש' 32-עמ' 17 ש' 1 לפר') ולא היה בידה להציג כל תיעוד המוכיח את קיומו של הנוהל החדש. יחד עם זאת, בכל הנוגע לפרסום לקוחות חדשים עמדה העדה נחרצות על כך כי לא היה בנמצא נוהל אשר במסגרתו יכול היה סוכן מכירות לחתום בשם הלקוח על טופס ההזמנה (עמ' 10 ש' 9-10 לפר').

ב"כ הנאשמת הניח את עיקר הדגש בטיעונו על הוכחת עיתוי שינוי הנוהל הקודם, שאיפשר כאמור חתימת סוכן המכירות בשם הלקוח על גבי טופס ההזמנה, ועל הוכחת עצם קיומו של הנוהל החדש. אינני נדרש לסוגיה זו, מאחר שגם מגרסתה של הנאשמת בחקירה עולה כי בכל הנוגע לפרסום עסקיהם של לקוחות חדשים של העיתון, ידעה היא היטב בזמן אמת שאינה מורשית לחתום בשם הלקוח על גבי טופס ההזמנה. כך עולה מחקירתה השנייה במשטרה מיום 30.1.2011, אשר במהלכה פירטה היא את שיטת העבודה הנהוגה בעיתון בכל הנוגע לפרסום לקוחות חדשים בעיתון באופן שעולה בקנה אחד עם גרסת אטון וסרחן. בחקירתה במשטרה מסרה הנאשמת כי אישור פרסום באמצעות אישורו של הלקוח במייל או בטלפון לצד חתימת הסוכן בשם הלקוח על טופס ההזמנה היה תקף רק במקרים של לקוחות קיימים ולא לקוחות חדשים, שלגביהם נדרש מהסוכן להחתימם בבית העסק (ת/2 עמ' 1 ש' 5-1).

בבית המשפט, בעת שהעידה לפני, חזרה הנאשמת על דבריה אלו (המנויים בהודעתה במשטרה - ת/2 ש' 7-1), וטענה כי הייתה דרך תשלום או הזמנת עבודה נוספת- אחרת ושונה. לעיתים, יצרה היא קשר עם לקוחותיה הפוטנציאליים ואף הכינה טיוטת הזמנה ובה הצעת המחיר אשר ניתנה ללקוח. ככל שזה האחרון התמהמה בתשובתו עד ליום רביעי בשבוע בשעות אחר הצהריים, הייתה זו האחרונה עוזבת את המערכת, וייתכן שאטון או מזכירתה (דליה) היו ממשיכות ויוצרות קשר טלפוני עם הלקוח הסרבן, וכשזה האחרון היה מביע את הסכמתו, היו (אטון או דליה) מוסיפות את הדרוש על

טופס ההזמנה (עמ' 184 לפרוטוקול, ש' 8-22 וכן עמ' 191, ש' 1-6 ועמ' 192, ש' 20-27).

גרסה זו של הנאשמת ראוי היה שתיבחן, לכל הפחות בשני אופנים שונים.

ראשית, ראוי היה לגבות עדות מהמזכירה דליה, אשר שעות עבודתה בימי רביעי בשבוע, ימי ה"דד ליין", היו מאוחרות מאלו של הנאשמת וייתכן שהיא אף טיפלה בחלק מן ההזמנות אשר לא צלחו אצל הנאשמת. עדות זו לא נגבתה ומשכך יש להניח את היעדרה של גרסה זו לטובתה של הנאשמת.

שנית, ראוי היה כי היחידה החוקרת תחשוף את תכתובות הדואר האלקטרוני של הנאשמת. ייתכן ותכתובות אלו היו שופכות אור משמעותי על מערכות היחסים אשר בינה ובין הלקוחות המנויים בכתב האישום. לדברי הנאשמת, אשר לא הוכחו על ידי המאשימה, הרי שעם חקירתה במשטרה היא נותקה משרת דואר זה, והחומר אשר היה אצור בו נעלם לבלי שוב.

נוסף על כל אלו, עיון בטפסי ההזמנה בעין בלתי מזוינת, מביאני למסקנה כי ניתן לראות לכל הפחות שני כתבי יד **שונים** המופיעים, שחור על גבי לבן, על טפסים אלו, כך שהמסקנה המתבקשת היא כי יותר מאדם אחר מילא כל טופס. המאשימה בסיכומיה לא הסכימה לכך, ואף לא יזמה כל בדיקה מדעית בעניין זה, וחבל שכך. מדובר בבדיקה אשר עשויה הייתה לשמש קטליזטור משמעותי לבדיקת אמיתות גרסתה של הנאשמת. היה ונתגלו שני כתבי יד על הזמנה פלונית, היה הדבר מלמד כי שמא ידו של אדם נוסף במעל ו"שמא" זה בשפתינו הראייתית משמעו "ספק סביר". הדבר לא נבדק, ומשכך אסתמך על עיני ועל הכלל האומר כי כל "העדר" שיכול היה להתברר אמצעות פעולות חקירה, יש להניחו כ"הנחה" לטובתו של הנאשם, ובמקרה זה - של הנאשמת.

ד. גרסאותיהם של הלקוחות

נסיבות ביצוע הפרסום, מחשדות ככל שיהיו, אם בשל העובדה שהנאשמת סטתה ביודעין מהנהלים המקובלים בעבודה ואם בשל כך שסברה בזמן אמת שפרסום המודעה בעיתון מזכה אותה בעמלת פרסום בלי קשר לתוצאות הגבייה מהלקוחות, אין די בהן כדי לבסס את הרשעת הנאשמת בעבירות המיוחסות לה. היה ויתברר כי הלקוחות שבכתב האישום נתנו את הסכמתם לביצוע הפרסום בעל-פה, בשיחת טלפון או בדוא"ל, יהיו נסיבות הפרסום אשר יהיו, יהא בכך משום ראיה לכך שהחתימה בשם הלקוח בטופס ההזמנה לא הייתה בגדר זיוף מסמך.

הבה נבחן, אם כן, אישום אחר אישום, ונתור אחרי ראיותיה של המאשימה. לאחר שנניחן על שולחנו, נשקול אותן ונציין לעצמינו את גרסתה החלופית של הנאשמת וכן את מידת הסבירות המוקנית לה. ככל שלא תהא גרסתה של הנאשמת סבירה מחד, וראיותיה של המאשימה תהיינה מוצקות מאידך - הרי שהמסקנה תהיה כי יש להרשיע את הנאשמת, וככל שימצא כשל בראיות המאשימה, או סבירות בגרסתה של הנאשמת - יביא הדבר לזיכוי מחמת הספק, כנהוג במשפט פלילי.

אישום 2

אישום זה מתבסס, ככל הנראה, על הודעתו של הלקוח, **מר איציק ג'וליאן**. אלא שעד זה, לא הופיע בפני וגרסתו, תהא אשר תהא, מעולם לא נבדקה בכור ההיתוך של ההליך הפלילי.

מאידך, טוענת הנאשמת נחרצות כי מעולם לא כרתה עסקה עם מר ג'וליאן, אלא רק הכינה טיוטת הזמנה אשר מעולם לא יצאה אל הפועל. לראיה מציגה הנאשמת את טופס ההזמנה בו מופיעים שני כתבי יד, אחד שלה בכותבה את השלד של הזמנה זו, ואילו השנייה משוייכת לדליה, מזכירתה של אטון (עמ' 186, ש' 5-9 וכן עמ' 194, ש' 8-21).

משלא העיד בפני ג'וליאן, הרי שגרסה זו אפשרית ויש בה כדי לעורר ספק סביר, ועל כן **אני מזכה את הנאשמת מפרט אישום זה.**

אישום 3

בעניינו של אישום זה העידה בפני גב' **ג'ולי סיבוני**.

לדבריה, היא מעולם לא פגשה את הנאשמת, אך היא יודעת כי הקשר עימה נוצר על ידי גב' לילך בן גיגי אשר הועסקה אצלה באותה העת.

גב' סיבוני שללה כל אפשרות לפיה גב' בן גיגי המועסקת אצלה הזמינה פרסום כזה או אחר מבלי להיוועץ עימה, אולם בחקירתה במשטרה מיום 24.1.11 (ת/25) היא גרסה כי **"זיונה שלחה לנו מה היא תפרסם... ולא הסכמתי לכך שיהיה פרסום..."** (ש' 3-7 וכן עמודים 77,86 וכן 89-90 לפרוטוקול הדיון המוקלט מיום 13.4.15). מגרסה זו עולה כי אכן התקיימה הידברות עיסקית בין הנאשמת לבין גב' סיבוני, אם בטלפון ואם בפגישה בעל פה.

טופס הזמנת הפרסום הוגש אף הוא (6.10.10 - סומן ת/21) ועליו מתנוססת חתימה הנחזית להיות חתימתה של גב' סיבוני.

גב' סיבוני אשר "זכתה" בפרסום נגד רצונה מיהרה וביקשה לראות את טופס ההזמנה ומשראתה כי החתימה אינה חתימתה, מיהרה ושלחה מכתב נזעם לעיתון "זמן ירושלים" בו היא קובלת על עניין זה (מיום 17.10.11 - סומן ת/22).

בתגובה, נענתה גב' סיבוני במכתב מטעמה של הנאשמת לפיו מדובר היה ב"לילך שאינה מרוצה מהשירות שלי" וכי **"למרות שסגרנו על שני פרסומים - מתחייבת כי לא תחוייבי בהם..."** (ת/24).

מסתבר כי מחלוקת נתגלעה בעניין זה בין הנאשמת לסיבוני. הנאשמת גורסת, כי **"אחרי שפרסמנו פרסום ראשון... כדי לצאת מזה היא (סיבוני - ש.ה.) לא מאשרת. אם הייתה לילך ולא המעסיקה שלה, אז היא הייתה אומרת את אותם הדברים... כל מי שצריך להיות פה לא נמצא פה"** (עמ' 186, ש' 25-30 וכן עמ' 194 ש' 24-27).

לילך בן גיגי, העובדת, יכולה הייתה לשפוך אור על שאירע וללמדנו איזו גרסה נכונה מבין השתיים. האם נתקיימה פגישת פסגה בה נכחו הנאשמת, סיבוני ולילך בן גיגי? וככל שאכן התקיימה פגישה זו - מה נאמר במהלכה על ידי משתתפיה?

עיון בטופס ההזמנה, ת/21, מלמד כי אכן כתב יד אחד על ההזמנה, כתב ידה של הנאשמת.

מקרה זה, כך לטעמי, הינו סכסוך עיסקי לכל דבר ועניין. מסמך אשר נכתב בידי צד אחד מתאר ומגלם, כך לשיטתו, עסקה שנכרתה, ואילו הצד השני סבור כי לא נכרתה כל עסקה והמסמך מתאר סיטואציה שלא קרתה.

הן הנאשמת והן גב' סיבוני מסרו גרסאות סדורות. מכתב תלונה שהתקבל מידי גב' סיבוני (ת/22) נענה מידית על ידי הנאשמת אשר דבקה בגרסתה, אך הסכימה לפנים משורת הדין להחזיר את כספה של סיבוני תוך שהיא מציינת כי קשריה בעניין היו מול לילך והיא מציינת כי "**לפי דעתי יש לה** (ללילך בן גיגי- ש.ה.) **משהו אישי אלי**".

גרסתה של הנאשמת אפשרית וסבירה, לא קיימת ראייה אובייקטיבית או פורנזית, ואין יתרון לגרסה אחת על פני חברתה. שתיהן סבירות, שתיהן אפשריות, ואותה לילך מעולם לא נחקרה. מסקנתי היא כי **הנאשמת מזוכה, אם כן, אך מפרט אישום זה**.

אישום 4

בעניינו של אישום זה העיד בפני **מר מוחמד צאלח**.

לדבריו, הוא אכן פגש את הנאשמת ושוחח עימה בשל היותו דובר עברית, אולם הוא מעולם לא ביצע כל הזמנה בשל העובדה כי הוא אינו בעליו של "ס.ע.ל חומרי בעניין בע"מ".

כשהוצגה בפניו הזמנת הפרסום בעיתון (מיום 1.12.10 - סומן **ת/18**) הוא לא זיהה את שמו של המזמין - "אחמד" ומסר שמספר תעודת הזהות שהופיע בהזמנה אינו תקין ואינו מוכר לו (עמ' 37 לפרוטוקול הדיון המוקלט, ש' 15-21, עמ' 41, ש' 22-32 וכן עמ' 53-54).

נסח מרשם החברות העוסק בחברה זו הוגש לעיוני (**נ/3**) וכן דף הפרסומת של החברה אשר פורסם בעיתון (נ/4).

חקירתו של מר צאלח במשטרה הוגשה אף היא לעיוני. בהודעה זו מיום 24.1.11 (סומנה נ/5) טען כי אכן הנאשמת הציעה לו לפרסם את בית העסק, אולם לאחר שמעבדו לא חפץ בכך הוא הודיע לה על סירובו וציין כי "**הרגשתי שהיא התאכזבה...**" (נ' 5, ש' 3-9). ביחס לטופס ההזמנה (**ת/18**) שב וחזר בעדותו על כך שאינו מזהה את החתימה, את השם ואת מספר הזהות.

טופס ההזמנה עצמו מונח אף הוא בפני (ת/18). ניכר כי מס' החברה (ח.פ.) וכן המילה "ירושלים" נכתבו בעט אחר ובידי אדם אחר. אכן, איני מומחה לכתבי יד וראוי היה שטופס זה ימצא את דרכו למעבדת כתבי היד של המעבדה לזיהוי פלילי, אולם המאשימה אינה יכולה לאחוז את המקל בשני קצותיו, ומחד להצהיר כי אדם אחד כתב את כל טפסי ההזמנות (עמ' 203, ש' 7-8), ומאידך, לא לשלוח מסמכים אלו לבדיקת מומחה על אף שהיא הביעה נכונות בסיכומיה לעשות כן (שם, ש' 6).

עם זאת, המאשימה עצמה הביעה את הסכמתה כי לפחות בחלק מטפסי ההזמנה, נרשמו פרטים בשלב מאוחר יותר (שם, ש' 7).

הבדיקה, אם כן, לא נעשתה, ועל כן יש להניח כי אם הייתה נעשית, תוצאותיה היו מתאימות לגרסת הנאשמת ומחזקים אותה. הנאשמת עצמה דבקה בגרסתה כי לא סיימה עסקה זו, אך היא ניהלה משא ומתן עם אדם מבוגר ולא עם "**ילד**".

כפי שתיארה את מוחמד אשר העיד בפרט אישום זה. המאשימה אף בעניין זה לא הביאה לפני את בעל העסק, אשר שמו ככל הנראה, יאסר, ואיתו נפגשה הנאשמת, אך לא כרתה הסכם סופי מאחר והמו"מ לא צלח (עמ' 195, ש' 6-21).

זוהי גרסת הנאשמת, וזו גרסתו של מוחמד. זו מול זו. לטעמי, אין באחת מהן משקל ראייתי מכריע שיש בו כדי להכניע את חברתה. מסמך ההזמנה, כאמור, אינו מעלה סתירה מהותית לגרסת הנאשמת, ומשכך היא אינה לוקה בחוסר סבירות, והתוצאה - **זיכוי מפרט אישום זה**.

אישום 5

אישום זה מתבסס, ככל הנראה, על הודעתו של הלקוח, **מר יוסי בלול**. אלא שעד זה, לא הופיע בפני וגרסתו, תהא אשר תהא, מעולם לא נבדקה בכור ההיתוך של ההליך הפלילי.

מאידך, טוענת הנאשמת את טענתה הסדורה כי לא כרתה כל הסכם מול בלול, אלא רק הכינה טיוטת הזמנה אשר מעולם לא יצאה אל הפועל. משלא העיד בפני בלול הרי שגרסה זו אפשרית ויש בה כדי לעורר ספק סביר, ועל כן **אני מזכה את הנאשמת מפרט אישום זה**.

אישום 6

בעניינו של אישום זה העידה לפני **גב' שגית מורציאנו**.

לדבריה, אכן הוזמן פרסום מהנאשמת לבית העסק שברשותם, אולם בהיקף קטן בהרבה מזה שעליו חויבו. עוד ציינה עדה זו, כי היא ניהלה קשר עיסקי עם הנאשמת במשך שנים רבות, והייתה מרוצה מהשירות שניתן לה (עמ' 55-59 לפרוטוקול הדיון המוקלט וכן עמ' 64, ש' 25-27).

לגרסתה, מיד לאחר פנייתה למעריב באמצעות דוא"ל (ת/19) הבעיה טופלה והזיכוי נשלח.

כשהוצג בפניה טופס הזמנת הפרסום (ת/20) אשר בו הכיתוב "אישור במייל" היא גרסה כי מעולם לא שלחה מייל לאישורה של ההזמנה, ועל כן זכתה להחזר בהתאם.

משהוצג אותו ת/20 בפני הנאשמת, דבקה היא בגרסתה וטענה כי אכן יצרה קשר ראשוני עם גב' מורציאנו, אולם אדם אחר סיים עסקה זו וכרת אותה בתנאים אחרים מאלו אשר צוינו על ידיה.

עיון בת/20, טופס ההזמנה, מלמד כי ניתן לראות אף בעין בלתי מקצועית (וכאמור, חבל שלא נבדקו הדברים בעין מקצועית) כי פריטים מסוימים בטופס זה נרשמו על ידי אדם אחר (ח.פ., "יקב חברון", וכן כתובת העסק). יש לציון עוד, כי הזמנה זו נעשתה עבור מגזין שזמן יציאתו לאור היה מתוכנן לארבעה חודשים מאוחר יותר, ומשכך, רשמה הנאשמת בקצה ההזמנה את המילים "אישור במייל". ודוק, לא "אשר במייל" כי אם "אישור במייל" אשר יידרש בעתיד לשם כריתת העסקה (עמ' 196, ש' 1-28).

לימים, טענה גב' מורציאנו בדוא"ל שנשלח מטעמה, כי סוכם עימה על תשלום צנוע הרבה יותר, ומשכך, היא מוחה על

סכום החיוב הנדרש (ת/19). דוא"ל זה מכיל תכתובת שכתבה דליה אדרי, אותה מזכירה נעלמה, אשר בה היא מסכמת את שיחתה עם גב' מורציאנו לפני בירור תלונתה. בתכתובת זו נאמר כי "**העסקה נסגרה טלפונית מאוחר בלילה**". נתון זה מתיישב להפליא עם גרסתה של הנאשמת על מעורבותו של אדם אחר בכריתתן הסופית של העסקאות ביום רביעי בערב לאחר שפרשה לביתה ובהתקרב ה"דד ליין" המאיים.

אכן, גב' מורציאנו סברה כי חויבה חיוב יתר עבור הזמנתה, ומשכך הרי שלפניי סכסוך העוסק בפרטי ההתקשרות והעסקה. לעיתים אי הבנה או פרשנות מוטעית מביאות למחלוקת פרשנית-חוזית-משפטית, אך לא כל סכסוך שכזה הינו פרי עבירה פלילית.

הנאשמת טענה כי יתכן ונשלחו שני דוא"לים ממעריב אל גב' מורציאנו, וזהו מקור התקלה, אולם מאחר וכניסתה לתיבת הדוא"ל הפרטית שלה במעריב נחסמה עם פרוץ הפרשה דנן, הרי שראיה זו נעלמה ואיננה, ואני מוסיף - וחבל שכך (עמ' 187, ש' 1-12).

לא מצאתי בראיות שלפני "שובר שוויון" מהותי אשר יוסיב את אחת הגרסאות על כסא המלוכה ויביא להגדרתה של השנייה כבלתי סבירה בעליל, ומשכך - **אני מורה אף באישום זה על זיכוייה של הנאשמת.**

אישום 7

גב' גלינ ג דברג העידה בפני.

לדבריה, ייתכן ובעבר הרחוק הזמינה פרסום דרך הנאשמת, אולם משהוצג בפניה טופס הזמנת הפרסום (ת/17) היא הכחישה את תוכנו וטענה כי החתימה המופיעה עליו אינה חתימתה. לשיטתה, היא היחידה בבית העסק אותו היא מנהלת המורשית להזמין פרסום, ועל כן לא ייתכן כי הפרסום הוזמן בידי אחר (עמ' 18 לפרוטוקול הדיון המוקלט, ש' 20-27).

מיד עם הפרסום, היא שגרה ביום 13.1.11 מכתב ל"זמן מעריב" בו טענה, כי מעולם לא הזמינה פרסום עבור בית העסק שבבעלותה (סומן ת/16).

אישום זה שונה במשהו מן האחרים, נוכח העובדה כי הנאשמת אינה מכחישה כי נפגשה עם גב' גולדברג, אך טוענת כי סופה של פגישה זו הוא בעסקת פרסום, ולא כפי שטוענת הגב' גולדברג, כאילו לא נכרתה כל עסקה.

הנאשמת אף מוסיפה וטוענת כי הגב' גולדברג חתמה בסופה של הפגישה על טופס ההזמנה (עמ' 195, ש' 1-2).

כאמור, השוני בעניינו של אישום זה נובע מן העובדה כי לא קיים הסבר חלופי משמעותי בפיה של הנאשמת. התערבותו של גורם זר אחר בקליטתה הסופית של העסקה אינה נטענת במקרה דנן, ואף אין בנמצא אדם אחר מטעמו של בית העסק, אשר יכול והעסקה נכרתה עמו.

עיון בטופס ההזמנה אשר סומן ת/17 מלמד כי למעט מס' הפקס המופיע בו, יתר הרישומים נעשו, ככל הנראה, בכתיבה בעט שעוביו אחיד.

בהעדר הסבר חלופי, ולנוכח העובדה כי גב' גולדברג מציינת במכתב אשר כתבה למערכת העיתון ואשר סומן

ת/16 כי מעולם לא התייעצה עם סוכן מסוכני "מעריב", למעט מר איתן כסלו אשר שימש כמנהל תיקי לקוחות קודם לכן, ואשר בזמנים הרלבנטיים לכתב האישום לא הועסק עוד ב"מעריב", הרי שהראיות מפנות את חיציה לנאשמת, ואליה בלבד.

הנאשמת עצמה, אף היא נוקטת גרסה מגומגמת ובלתי אחידה בעניינו של אישום זה. כך למשל, בתחילה גורסת הנאשמת בהודעתה במשטרה (**ת/1**) כי, כאמור, המתלוננת, גב' גולדברג חתמה בפניה על טופס ההזמנה, אולם לאחר מכן, בעדותה לפני היא מציינת כי "**איתן, לפני שעזב הוא החתים אותה על כל עסקה**" (עמ' 197 ש' 8-9). משהבינה את הבעייתיות במתן גרסה זו, בקשה לתקנה תוך שהיא מציינת כי "**יש הרבה חברות קוסמטיקה...אמרו לי כל כך הרבה כשאני אמרתי שהייתי אצל מישהי בעסק התכוונתי ללקוחה...ארבע קוסמטיקאיות היו שמה...יכול להיות שנסגר טלפונית איתה**" (שם, ש' 10-15).

עניינו הרואות כי גרסתה של הנאשמת אינה מבוססת, משתנה, ולא יציבה, וזאת בניגוד לגרסתה הסדורה בכל אחד מהאישומים שצוינו לעיל. מכאן לא נותר אלא להסיק כי לא קיים הסבר חלופי לתזה הנטענת על ידי המאשימה ואשר הוכחה מעבר לכל ספק סביר נוכח גרסתה הבהירה והברורה של גב' גולדברג וטופס ההזמנה (**ת/17**).

נוכח כל אלו, אני מרשיע את הנאשמת בעובדותיו של אישום זה, אשר הוכחו מעבר לכל ספק סביר.

אישום 8

בעניינו של פרט אישום זה, העיד בפני ראש המועצה המקומית של אבו גוש, **מר עיסא ג'אבר**.

מר ג'אבר בתפקידו אז, כיהן כמנהל מחלקת החינוך של המועצה. לדבריו, פנתה אליו הנאשמת באמצעות הטלפון וביקשה להפגש עימו ולשמוע פרטים ורקע על "פסטיבל אבו גוש". מר ג'אבר נפגש עימה, מסר לה חומר רקע ואף הצטלם לעיתון, אולם הוא מעולם, כך לדבריו, לא הסכים לפרסום תמורת תשלום בשל העובדה הפשוטה והברורה כי פסטיבל "אבו גוש" מקורו ביזם פרטי ולא במועצה המקומית. משכך, רבתה ההפתעה כאשר הוגשה חשבונית לפירעון (**ת/28**), ואשר בעקבותיה הובהר ל"מעריב" כי מעולם לא הוזמן עבורם פרסום כזה או אחר (**ת/30**).

עם זאת, מר ג'אבר בהגינותו מציין כי "**יכול להיות שהיא (הנאשמת- ש.ה.) הבינה שזה בגדר של פרסום ולא העברת הסבר...הסיכוי קיים ולא באחוז גבוה...יכול להיות שהיא חשבה שמדובר בשירות בכסף...יכול להיות שהיא התכוונה למשהו בתמורה ואני לא לקחתי את זה בחשבון...**" (עמ' 178, ש' 1-15). בהמשך דבריו הוא מוסיף ומציין כי "**סיכוי סביר קיים**" (עמ' 179 ש' 8), והוא לא יכול לאמת או לשלול כי חשבת המועצה האזורית אבו גוש דברה עם הנאשמת אודות סכומי כסף תמורת הפרסום (עמ' 180 ש' 7-11).

די היה לעצור כאן ולהורות על זיכוייה של הנאשמת מפרט אישום זה בשל ספק סביר. ה"מתלונן" עצמו מציין כי קיים ספק שכזה, ודי בכך. אולם, חיזוקו של ספק זה מגיע מכיוונו של ת/29, הוא דוא"ל אשר נשלח מגב' רוחמה, חשבת המועצה האזורית אבו גוש אל הנאשמת בו היא מציינת כי "**עיסא (ג'אבר - ש.ה.) מאשר את פרסום הכתבה בנוגע לאבו גוש על פי הפגישה שהייתה ביניכם...**".

תכתובת זו מלמדת כי היה בסיס להבנתה של הנאשמת כאילו מדובר בפרסום עבור כסף, כעולה מ"אישורו" של מר ג'אבר את תוכן הפרסום - בדיוק כפי שמצופה ממי שמזמין פרסום בתשלום.

סופו של יום, הנאשמת מזוכה מחמת הספק אף מפרט אישום זה.

אישום 9

בעניין זה העיד בפני **מר אלי שילה**.

מר שילה טען כי מעולם לא הזמין פרסום כזה או אחר מהנאשמת, והוא ציין כי החתימה המופיעה על מסמך ההזמנה **ת/26** שהוצג בפניו ככל הנראה אינה חתימתו ב"**תשעים אחוז**" (עמ' 174, ש' 11-20).

עוד ציין העד כי הנאשמת עבדה אצלו למשך תקופה חודשיים ימים בין השנים 2008-2010, אך הוא אינו זוכר את התקופה המדויקת.

ניתן לעצור כאן. "**תשעים אחוז**" אלו לבדם מקימים ספק סביר באשמתה של הנאשמת, מאחר שמשמעותם היא כי קיימים עשרה אחוז אחרים כי מר שילה, הוא אשר חתם על טופס ההזמנה (ת/26) וככל שקיים ספק סביר לכך - הרי שהאישום מתמוטט לו ונעלם.

עיון בת/26 מחזק את גרסתה של הנאשמת לפיה ייתכן והעסקה נכרתה בידי גורם אחר ב"מעריב". שוב, בעין בלתי מזוינת ניתן לראות כי תאריך הפרסום, כתובת העסק וכתובת המזמין נכתבו על ידי אדם אחר מזה אשר ציין את פרטי המודעה המוזמנת.

הנאשמת אף היא חוזרת וגורסת כי היא כן טיפלה במר שילה, אולם על טופס הזמנה (ת/26) מצויים פרטים שונים אשר לא מולאו על ידה (עמ' 198, ש' 2-3). לחיזוק גרסתה זו מפנה הנאשמת לתאריכים שצוינו על ההזמנה מהם עולה כי ההזמנה בוצעה ביום ראשון בשבוע, והפרטים האחרים בה מולאו לקראת סופו - הוא ה"דד ליין" אשר קבע את דרך ההתנהלות במחלקת של "זמן מעריב".

"תשעים/עשר" כאמור, מותירים ספק סביר, ואליהם מצטרף לו טופס ההזמנה - ומשכך **אני מזכה את הנאשמת אף מפרט אישום זה.**

אישום 10

בעניינו של אישום זה, העיד בפני **מר עללא ג'ובראן**.

מר ג'ובראן טען כי מעולם לא הזמין פרסום מהנאשמת, וכי הפרסום שהוזמן נגד רצונו גרם לו לעגמת נפש עקב תוכנו הבלתי מעודכן והמיושן (עמ' 2 לפרוטוקול הדיון המוקלט, ש' 21-37).

טופס הזמנה מיום 19.9.10 (ת/13) הוצג בפניו, והוא לא זיהה את החתימה שם כחתימתו.

כמו כן, הצביע עד זה על הדמיון שבין פלאייר ישן ששימש לפרסום עיסקו (ת/14), לבין הפרסום הבלתי מוזמן (ת/15) נשוא כתב האישום דנן.

הודעתו במשטרה מיום 10.2.11 הוצגה אף היא בפני (נ/6). בהודעה זו חוזר העד ג'ובראן על הכחשתו שצוינה לעיל ותולה את חשדו בנאשמת אשר "**רצתה עמלה ובשביל זה זייפה את חתימתי**" (נ/6, ש' 18), תוך שהוא מעריך כי הפרסום הועתק מפלאייר ישן (ת/14), ומשם אף נלקחו יתר הפרטים המופיעים בטופס ההזמנה אשר זויף, לשיטתו (ש' 30-45 וכן עמ' 12 לפרוטוקול הדיון המוקלט, ש' 29-37).

הנאשמת עצמה, בעדותה לפניי, כמו גם בהודעותיה במשטרה, מציינת כי אכן ביקרה בחנותו של המתלונן, מר עבדאללה ג'אבר, אך עשתה זאת כשהיא מלווה על ידי מנהלה, מר סאלמה סירחאן. עם זאת, היא מציינת כי יצאו מחנות זו כאשר בידם מנשר (פלאייר) אשר ניתן להם על ידי ג'אבר, כאשר מטרתו הייתה לשדרג פלאייר זה ולפרסמו בעיתון.

לתמיכה בטענתה זו, היא מציינת מס' נתונים חשובים.

האחד, העובדה כי חלק מן מהנתונים הכתובים בטופס ההזמנה (ת/13) אינם כתובים בכתב ידה אלא הוספו על ידי כותב אחר. כך לגבי מס' הפקס, מס' הטלפון, מס' החברה, וכן כתובת המייל.

השני, הפלאייר המקורי, אשר סומן (ת/14) אינו נושא עליו כל סימון או טלפון המלמד על משלוח ובכך, יש לחזק את טענתה של הנאשמת כי פלאייר זה ניתן לה ביד ולא נשלח בדרך אחרת.

עם זאת, הפלאייר הנוסף, אשר הוא לשיטתה הפלאייר המשודרג, נושא בצדו מס' פקס של מערכת "כל הזמן מעריב" ואף תאריך המלמד כי פלאייר זה נשלח אל מערכת כל הזמן על ידי מי שרצה לאשר את הזמנת הפרסום, היינו המתלונן מר עבדאללה ג'אבר (עמ' 199, ש' 7-21).

שתי משוכות, עם כן, פרושות בפני המאשימה. ראשית, על המאשימה "לנטרל" את השתתפותו סירחאן סלאמה בעניין זה. מר סלאמה היה, באותה עת מנהל הלוח, ומשכך הרי יש באמתחתו מניע כלכלי להנעת פרסום שיש בו רווח ועמלות נגזרות. אין מחלוקת כי מר סאלמה היה בחנותו של ג'אבר יחד עם הנאשמת. לא ראיתי הוכחה ניצחת, כדרוש במשפט פלילי לפיה יתר המעשים המיוחסים לנאשמת ניתנים להפרדה מסלאמה עצמו.

אך גם אם הייתה צולחת המאשימה משוכה זו, הרי שהסברה של הנאשמת וגרסתה אינן בלתי סבירות. טופס ההזמנה, בעין בלתי מזוינת, מכיל שני כתבי יד שונים, ואילו הפלאייר שפורסם נושא עליו סימון המלמד כי הוא נשלח בפקס אל מערכת "כל הזמן", ועניין זה מנוגד ישירות לגרסתו של מר ג'אבר לפיה מעולם לא כרת עסקה עם הנאשמת.

חיזוק משמעותי לטענה זו עולה מדוא"ל אשר נשלח ביום 8.12.10 מן הנאשמת למר סלאמה סירחאן בו היא מבקשת כי הפרסום יופסק בעניינו של עבדאללה ג'אבר, מאחר והוא אינו מעוניין בפרסום, אך "**ישלם הכול**". תכתובת זו מלמדת שני דברים משמעותיים. הראשון, הנאשמת וסלאמה סירחאן נושאים גם יחד בעול העבודה וההתקשרות מול עבדאללה ג'אבר. השני, הוא כי הנאשמת עצמה מורה ומבקשת מסירחאן להפסיק את הפרסום בעניינו של ג'אבר אשר לטענת המאשימה היא חפצה בהמשכו כדי להמשיך ולהפיק פירות מן המרמה.

גרסת חלופית זו בה אחזה הנאשמת כבר מעת חקירתה במשטרה, יחד עם התהיות שצוינו לעיל מעלים ספק סביר משמעותי המוביל למסקנה כי יש **לזכות את הנאשמת מהמיוחס לה באישום זה**, וכך אני מורה.

סוף דבר

לסיכום, כתב אישום ארוך ומפורט הונח על שולחני.

בבסיסו טענות קשות העוסקות במרמה, בזיוף ובגניבה של ממש אשר נעשו על ידי הנאשמת. הנאשמת מסרה בהודעותיה גרסאות חלופיות אשר נבדקו באורח סלקטיבי וחלקי תוך התעלמות מטענות שונות אשר הועלו על ידיה ולא נבדקו (כתבי יד שונים, תיבת דואר אלקטרוני במערכת מעריב, גביית עדות ממזכירת המערכת, גב' דליה אדרי, ועוד).

גרסאותיה של הנאשמת לא היו כבושות, והיא פרשה כבר מתחילת חקירתה את הסבריה וכן את דרך העבודה במערכת "מעריב כל הזמן" באותה עת, כפי שפורט לעיל.

ב"כ המאשימה טענה בסיכומיה כי העובדה שכל המתלוננים בכתב האישום העלו טענות דומות והתכחשו להזמנת פרסומים מידי הנאשמת, יש בה כדי ללמד על כך שלא מדובר בעלילה שהעלילו על הנאשמת.

אלא שמספר המתלוננים אינו מעיד על איכות עדויותיהם ועל איכותה של התשתית הראייתית אשר הוצגה בידי המאשימה. יתירה מכך מספר המתלוננים ואופי תלונותיהם עולה בקנה אחד עם סדרי העבודה, התמוהים יש לומר, של מערכת העיתון, כפי שהם באים לידי ביטוי לא רק בעדות הנאשמת, כי אם בעדויות העדים מטעם המאשימה, עובדי העיתון ואף המנהלת אשר הייתה ממונה על הנאשמת.

עדויות אלה מלמדות כי רמת הסדר וההקפדה על כללי עבודה ונהלים נאותים עמדו ביחס הפוך ליום הנקוב בשבוע, רוצה לומר, ככל שהתקרבה ה"דד-ליין", העבודה במחלקת ההזמנות הפכה לאינטנסיבית יותר ועסקאות נכרתו בדרך של שיחה בעל פה כאשר הטפסים הנדרשים הפכו לחשובים פחות ופחות, עד כדי שביצוע ההזמנות עבר לעיתים בין סוכנים שונים ואף טופל על ידי מזכירת המערכת אשר אינה נמנית על אנשי המכירות (וראו לעניין זה **ת' 2** ש' 1-5).

עוד עלה מהעדויות, כי המתלוננים שלפני לא היו הלקוחות היחידים אשר התכחשו לחיובם בידי העיתון, וכי ההתנהלות האמורה, גם מצד סוכנים נוספים, הסבה לעיתון נזקים (ר' למשל עדות סירחאן, בעמ' 22 לפרוט').

נראה, כי נזקים אלה הם פרי נהלי העבודה אשר היו קיימים בעיתון, אלא שבמקרים אלה, הסתיימו המחלוקות עם הלקוחות בהסדרים כספיים או בפרסומים נוספים בעיתון כפיצוי, ולא בהעמדה לדין של אותם סוכנים.

כל אלה מעידים על אווירה ונהלים שהיו קיימים בעיתון ויצרו "מרווחים" עובדתיים, בהם יש מקום, ולו בדוחק, לגרסתה של הנאשמת.

ככל שהעידו העדים וצורת העבודה התבררה, כך נגלתה תמונה מורכבת יותר אשר בה קיים מקום משמעותי לספקות ולהסברים חלופיים. יתכן, כי ניתן היה להגיע לחקר האמת (ולו האמת המשפטית) בדרך טובה יותר ככל שהיו נעשות פעולות חקירה כאלו ואחרות כפי שצוין לעיל, אך הדבר לא נעשה, וחבל שכן.

כך או כך, נוכח כל הטעמים אשר פורטו לעיל, מסקנתי היא כי הנאשמת מורשעת באישום מס' 7 אך דינה הוא לזיכוי מיתר האישומים אשר בכתב האישום, וכך אני מורה.

ניתנה היום, ו' ניסן תשע"ז, 02 אפריל 2017, במעמד הצדדים והנאשמת.